

РЕШЕНИЕ

№ 1476

гр. Бургас, 30.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, VII СЪСТАВ, в публично заседание на трети ноември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: ПАНАЙОТ СТ. АТАНАСОВ

при участието на секретаря ЕЛЕНА Г. ХРИСТОВА
като разглежда докладваното от ПАНАЙОТ СТ. АТАНАСОВ Гражданско дело № 20212120104462 по описа за 2021 година

Делото е образувано по повод исковата молба на ТР. К. П. против Ж. П. П., двамата от гр. Бургас, с която, на основание чл. 439, ГПК, моли да бъде прието за установено, че, поради изтекла през периода 05.07.2006-07.01.2014 год., ищецът не дължи на ответника следните суми: 7670 щатски долара – главница по договор за заем, 535,35 щатски долара – договорна неустойка, и 801 лева – деловодни разноси, съгл. издания на 19.08.2003 год. изпълнителен лист по гр. д. № 2302/2003 год. на БсРС, които суми са били предмет на изп. д. № 6126/2003 год. на ДСИ при БсРС.

Исковете са уточнени с писмени молби от 09-и и 12.07.2021 год.

С определение от 12.07.2021 год. делото е прекратено в частта му за сумата от 5216,65 щ. д. – горница на договорна неустойка над 535,35 щ. д.

Допустимостта на иска е установена от въззивната инстанция с определение от 09.08.2021 год. по възз. ч. гр. д. № 1267/2021 год. на БсОС, с което определението на БсРС от 13.07.2021 год. за прекратяване на делото е отменено, и ясно е посочено, че за ищеца е налице правен интерес от предявения иск, за установяване изтичането на погасителна давност з апроцесните вземания през периода 05.07.2006-07.01.2014 год. (стр. трета, абзац трети – изр. последно от посоченото определение на горната инстанция).

Правното основание на предявения отрицателен установителен иск е чл. 124, ал. 1 във вр. с чл. 439, ГПК.

Ответникът оспорва иска, моли за отхвърлянето му и за присъждане на разноските; ангажира доказателства.

Съдът, след запознаване със становищата на страните и данните по делото, като съобрази приложимите нормативни разпоредби, намира за установено:

Видно от писмените доказателства по делото, на 19.08.2003 год. по гр. д. № 2302/2003 год. на БсРС в полза на ответника Ж.П. е бил издаден изпълнителен лист, с който ищецът Т.П. е бил осъден да му заплати следните суми: 7670 щатски долара – главница по договор за заем, 5752 щатски долара – договорна неустойка, и 801 лева – деловодни разноски.

За принудителното събиране на посочените вземания е било образувано изп. д. № 6126/2003 год. на ДСИ при БсРС, приключило с постановление за възлагане на недвижим имот от 07.01.2014 год., влязло в сила на 11.03.2014 год.

С Решение № 1955/05.03.2007 год. по гр. д. № 1955/2006 год. на БсОС е прието, че Т.П. не дължи на Ж.П. сумата от 5216,65 щ. д., която е част от неустойката от 5752 щ. д., т. е. дължимата сума възлиза на 535,35 щатски долара. По същото дело е било допуснато обезпечение на иска – с определение от 19.09.2006 год. е била наложена обезпечителна мярка „Спиране на изпълнението“ по висящото изп. д. № 6126/2003 год. на ДСИ при БсРС. Това обезпечение е отменено с определение на съда от 12.07.2013 год., влязло в сила на 30.07.2013 год.

Според представеното удостоверение по ДСИ – изх. № 4931/29.06.2021 год. (л. 38 по описа), с постановление от 07.01.2014 год., влязло в сила на 11.03.2014 год., на вискателя е възложен имот, собственост на длъжника, и паричното задължение на Т.П. е било погасено (чл. 382, ал. 1 от отм. ГПК).

Ищецът отрича дължимостта на посочените в изпълнителния лист парични вземания, като се позовава на погасителна давност, изтекла от датата на последното изпълнително действие – 05.07.2006 год., до 07.01.2014 год.

При така изложената фактическа и правна обстановка съдът намира предявения иск за неоснователен. Според задължителните указания на ВКС по правилното прилагане на закона – т. 10 от 2/2013-2012-ОСГТК, погасителна давност започва да тече от датата, на която вискателят е поискал или съдебният изпълнител служебно е предприел извършване на последното валидно изпълнително действие. По отношение спорните вземания за главница и за деловодни разноски приложение намира общата 5-годишна давност – чл. 110, 33Д. За вземането за договорна неустойка, обаче, е приложима кратката 3-годишна давност по чл. 111, б. „б“, 33Д, тъй като дължимостта ѝ не е установена със съдебно решение, а с определение по чл. 237 от отменения ГПК, т. е. нормата чл. 117, ал. 2, 33Д е изключена – вж. Решение № 93/27.10.2016 год. по търг. д. № 1882/2015 год. на I ТО на ВКС и Решение № 42/26.02.2016 год. по гр. д. № 1812/2015 год. на IV ГО на ВКС. Ответникът-вискател носи тежестта за установяване, че през периода на висящност на изпълнителното дело са предприети изпълнителни действия през такива периоди от време, които изключват изтичане на погасителната давност за паричните притезания. От представените доказателства не може да се установи извършването на такива действия (поискани от кредитора или служебно предприети от съдебния изпълнител) след 05.07.2006 год., в рамките на определен изпълнителен способ, което са годни да прекъснат давността – чл. 116, б. „в“, 33Д (вж. абз. втори от мотивите по т. 10 от 2/2013-2012-ОСГТК). Това

бездействие за периода 19.09.2006-30.07.2013 год. произтича от наложената обезпечителна мярка по гр. д. № 1955/2006 год., и през този период сроковете за перемпция и за погасителна давност не са текли.

Погасителна давност не е изтекла през процесния период и поради съобразяване със задължителните указания на ВС в Постановление № 3/1980 год. – те са действали към момента на образуване на изп. д. № 6126/2003 год. на ДСИ и не могат да бъдат игнорирани за процесния минал период, тъй като обявяването на този акт за изгубил сила от ВКС няма обратно действие. Според цитираното постановление, през периода на висящност на изпълнителното производство давност не тече (вж. Решение № 68 от 24.04.2013 год. по т. д. № 78/2012 год. на II ТО на ВКС). Това правно разрешение е променено едва с приемане на т. 10 от ТР 2/26.06.2015 год. на ОСГТК на ВКС – в този смисъл е Решение № 170/17.09.2018 год. по гр. д. № 2382/2017 год. на IV ГО на ВКС, постановено по чл. 290, ГПК. Съдът е обвързан от въведения от ищеца процесен период за претенцията му по чл. 439, ГПК, през който давност не е текла – според Постановление № 3/1980 год. на ВС, т. е. искът следва да бъде отхвърлен като неоснователен.

Неоснователността на иска налага уважаване молбата на ответника за присъждане на направените деловодни разноски в размер от 1100 лева – адвокатско възнаграждение (чл. 78, ал. 1, ГПК).

Мотивиран от изложеното, на основание чл. 235, ГПК,

Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска с правно основание чл. 124, ал. 1 във вр. с чл. 439, ГПК, за приемане за установено, че, поради изтекла погасителна давност през периода 05.07.2006-07.01.2014 год., ищецът ТР. К. П., ЕГН *****, с адрес гр. Бургас, ж. к. ....., не дължи на ответника Ж. П. П., ЕГН *****, с адрес гр. Бургас, ж. к. ....., следните суми: 7670 щатски долара – главница по договор за заем, 535,35 щатски долара – договорна неустойка, и 801 лева – деловодни разноски, съгл. издадения на 19.08.2003 год. изпълнителен лист по гр. д. № 2302/2003 год. на БсРС, които суми са били предмет на изп. д. № 6126/2003 год. на ДСИ при БсРС.

ОСЪЖДА ТР. К. П., ЕГН *****, с адрес гр. Бургас, ж. к. ....., на основание чл. 78, ал. 3, ГПК, да заплати на Ж. П. П., ЕГН *****, с адрес гр. Бургас, ж. к. ....., деловодни разноски в размер от 1100 лева.

Решението може да бъде обжалвано от страните по въззивен ред пред БсОС в 2-седмичен срок от връчване на препис от съдебния акт.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____